

Roman

21-12-2012

HET MANUSCRIPT

Chichén Itzá

MARCEL DAMEN

21-12-2012, HET MANUSCRIPT

© Marcel Damen
1e ebookversie april 2012
1e druk april 2012 (isbn 978-90-8759-272-1)

Titel: 21-12-2012, Het Manuscript
Auteur: Marcel Damen

Uitgeverij U2pi BV, Voorburg, Nederland
ISBN: 978-90-8759-274-5
NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

21-12-2012
HET MANUSCRIPT

MARCEL DAMEN

UITGEVERIJ U2PI

ZATERDAG 1 DECEMBER 2012

Mayastad Chichén Itzá, Mexico

‘Ben je eindelijk klaar, Matt?’

Ongeduldig wiegde Roxanne Beverly met haar heupen, alsof ze aan het dansen was. De rok, die ze onder het jasje droeg volgde de beweging moeiteloos, toen ze een draai maakte als aan het einde van een wals. Matt Benson, cameraman en sinds twee jaar in dienst bij BNTY, wat stond voor Broadcast News To You, keek even op naar de knappe verschijning, terwijl hij de laatste handelingen aan zijn camera verrichtte.

‘Okay baby, hoe wil je het hebben?’

Roxanne liep een paar passen naar een groot bord aan de ingang van de voormalige Mayastad, die nu als één van de belangrijkste toeristische trekpleisters van Mexico gold. Op het bord stond een afbeelding van de piramide van Kukulcán en een warm welkom in verschillende talen.

‘Zodra ik met mijn inleiding begin, maak jij een shot van dit bord. Daarna zoom je op mij in, als ik van het bord wegloop en over de conferentie vertel. Dan gaan we naar het conferentiecentrum verderop, waar ik een aantal mensen zal interviewen over wat hier allemaal gaande is. Let wel op als je achteruit loopt, er zit daar een behoorlijk gat in de weg.’

‘Goed’, antwoordde Matt, terwijl hij zijn camera scherp stelde op het bord, ‘als dat is wat de baas wil, dan doen we het zo.’

De baas. Een man met een neus voor zaken, die amper twee jaar geleden een nieuwe televisiezender had opgericht, terwijl er al zoveel waren. Hij had het bedrijf tot grote hoogte weten te brengen door gebruik te maken van een machtig wapen: snelheid. Zodra er ergens in de wereld iets gebeurde, zorgde hij ervoor, dat zijn verslaggevers er als de kippen bij waren. Zo ook bij deze conferentie, die door de grote jongens als niet interessant werd betiteld en werd afgedaan als nieuws voor pagina twee of nog verder achterin. Een tweede troef was, dat BNTY heel knappe

verslaggeefsters in dienst had, waarvan Roxanne Beverly toch wel bij de mooisten hoorde. Een meter zeventig, helder blauwe ogen en halflang, blond haar. Haar figuur was om door een ringetje te halen en dat hadden verschillende mannen dan ook al geprobeerd. Matt dacht lachend aan het aantal aanbidders, dat beleefd was afgewezen, maar ja, probeer maar eens niet verliefd te worden op deze vrouw. In haar werk was ze een professional; ze wist waar ze het over had en met haar ontwapenende schoonheid en haar scherpe vragen net iets betere informatie te krijgen dan haar collega's. Kortom; Roxanne Beverly was een topper en het was een genot om met haar samen te werken.

'Ben eindelijk klaar met je speelgoed, Matt?' Mevrouw werd ongeduldig en stond met haar handen in haar zij voor het immense bord.

'Ja, we kunnen!' riep de cameraman. Hij zette het zware apparaat op zijn rechterschouder en stak zijn linkerhand omhoog om met zijn vingers af te tellen. Drie, twee, één, actie!

Camerashot op het bord.

'Hier bij de overblijfselen van de oudste cultuur die we kennen, die van de Maya's, wordt wellicht wereldgeschiedenis geschreven. In de oude Mayastad Chichén Itzá in het noorden van Mexico start vandaag een unieke conferentie over het einde van een tijdperk en het begin van een nieuwe. Het is inmiddels duidelijk, dat het einde van de Mayakalender niet het einde van de wereld betekent, zoals in zoveel boeken en films is gesuggereerd.'

Shot op Roxanne, inzoomen op haar gezicht.

'Er zijn geen aanwijzingen dat zonnevlammen, vulkanische activiteit of ruimtewezens onze planeet zullen verwoesten, integendeel. Het einde van de jaartelling, zoals de Maya's die hadden bedacht, heeft zelfs geleid tot deze conferentie, waar vertegenwoordigers van verschillende religieuze stromingen bij elkaar komen om samen te praten over De Nieuwe Tijd, zoals het tijdperk na 21 december 2012 al voorzichtig wordt genoemd.'

Achteruit lopen en focus op haar gezicht houden. Denk aan de kuil in het wegdek!

Matt liep achteruit en stapte omzichtig over de kuil heen, terwijl

hij door de zoeker van zijn camera bleef kijken. Toen hij op het gezicht van Roxanne inzoomde, zag hij haar ontspannen uitdrukking veranderen. Eerst in schrik, daarna in pure angst. Haar gil was het laatste, dat zijn camera van haar vastlegde.

Pisté, 3 kilometer van Chichén Itzá

Manuel Cortez wist het zeker: zijn neef was een grote idioot! ‘Niets kan hij, helemaal niets! Ik heb alleen maar last van die jongen!’ Hij beende voor de zoveelste keer verontwaardigd de keuken in, waar zijn vrouw hem bestraffend aankeek: ‘En toch neem je hem mee! Het is de zoon van mijn broer en ik heb hem dat baantje beloofd. Je kunt die jongen toch eenvoudige klusjes laten doen?’

Manuel zuchtte en spreidde zijn armen: ‘Lieverd, luister nou...’ ‘Nee. Ik heb het mijn broer beloofd. Je wilt toch niet, dat ik bij hem voor gek sta, of wel? En trouwens, je kunt zijn hulp bij deze opdracht goed gebruiken. Denk maar aan de nieuwe bus, die je na deze opdracht eindelijk kunt kopen. Kun je dat wrak waar je nu in rijdt eindelijk naar de sloop brengen?’ Ze draaide zich om ten teken, dat verder discussiëren geen zin had. Ze vond dat ze gelijk had en dat liet ze merken. De oude timmerman liet zijn schouders zakken, liep naar zijn oude, gammele pick-up en stapte in. Waar bleef die nietsnut van een neef? Als hij dan toch mee moest, zou hij op zijn minst op tijd kunnen komen! Hij leunde achterover en sloot zijn ogen. Een nieuwe bus. Een witte met in blauwe letters “Cortez Ambachtelijk Timmervakwerk’. Daaronder zijn zelfontworpen logo: een hamer en een zaag, die elkaar kruisten. Na zijn werkzaamheden bij de bouw van het houten conferentiecentrum bij de piramide van Kukulcán, dat met zijn twee zalen plaats bood aan meer dan vijfhonderd conferentiegangers, was de burgemeester van Pisté trots naar hem toegekomen: ‘Dat is een mooi stukje vakwerk, dat je daar geleverd hebt, Manuel. Meesterlijk!’ Daarna had hij zijn arm om de schouder van de timmerman geslagen en zei: ‘Weet je, ik wil

nog een houten garage bij mijn huis laten bouwen. Als jij dat eens voor een leuk prijsje doet, wat zeg je daar van?’ Over de benodigde vergunning hoefde Manuel zich geen zorgen te maken, dat regelde de burgemeester zelf wel.

Het geluid van een fietsbel. De neef kwam aangeslingerd op zijn roestige fiets en raakte per ongeluk de rechterbuitenspiegel van de pick-up.

‘Kun je niet uitkijken, sukkel!’ gromde Manuel en stapte woest uit. Hij boog de spiegel weer in zijn oorspronkelijke stand en bleef naast zijn bus staan, terwijl hij toekeek hoe zijn neef zijn fiets op slot zette.

‘Fietsen kan hij ook al niet, die nietsnut. Nog te stom om voor de duvel te dansen,’ mompelde de oude man. Zijn verwachting, dat zijn neef hem vandaag meer last dan gemak zou bezorgen maakte zijn humeur er niet beter op, zoveel was duidelijk. Tot overmaat van ramp kwam zijn vrouw naar buiten en gaf neeflief een kop koffie.

‘Zeg, we hebben geen tijd voor koffie! We moeten weg,’ riep Manuel ongeduldig. De neef had de dampende kop inmiddels in dank aanvaard en stond er met twee handen omheen in te blazen.

‘Eén kop koffie kan toch wel?’ probeerde zijn vrouw zijn gemoed te sussen, terwijl ze haar neef als een moeder over zijn bol aaide; de jongen lachte vriendelijk terug. Nog even en hij zou gaan kwispelen, bedacht de timmerman cynisch.

‘Nee, geen tijd. We moeten nog naar het conferentiecentrum om gereedschap op te halen, dus we gaan nu weg.’ Met die woorden beende Manuel naar de bestuurderskant, stapte in en startte de bus. Niet veel later stapte zijn neef in, de kop dampende koffie nog altijd in zijn hand.

‘Neem je de koffie mee?’ vroeg Manuel, die niet veel goeds voorzag.

‘Ja, dat kan toch wel?’

‘Als je maar voorzichtig bent,’ bromde de oude man en reed weg. De Mayastad lag vlak bij het dorpje, dus duurde de rit maar kort. Bij de ingang was het al druk met mensen die de conferentie

bezochten. Behendig stuurde Manuel zijn oude pick-up tussen de mensen door. Toen de neef een eerste grote slok van zijn koffie nam, brandde hij zijn lippen: 'Au!'.

De timmerman keek hem aan en wilde hem net bestraffend toespreken, toen het rechter voorwiel in een kuil in het wegdek schoot. De wagen maakte een rare sprong, waardoor de inhoud van de koffiemok gelanceerd werd en in de schoot van Manuel belandde. Van schrik strekte hij instinctief zijn rechterbeen, waardoor de wagen vooruit schoot. In een reflex pakte hij het stuur stevig vast en keek door de voorruit, net op tijd om het knappe gezicht van een blonde vrouw onder de voorkant van de wagen te zien verdwijnen. Zijn vloek overstemde haar gil, toen hij hard op de rem trapte en uit de wagen sprong. Hij snelde naar de voorkant van de pick-up. De vrouw lag met gesloten ogen op haar rug op het wegdek; aan de achterkant van haar hoofd kleurde haar blonde haren langzaam rood. Bloed vormde een plas op het wegdek, die langzaam groter werd. Als bevroren bleef de oude timmerman staan, terwijl alles om hem heen zich in slow motion leek af te spelen. Een man met een filmcamera kwam aangerend en knielde naast het hoofd van de vrouw. In de verte hoorde Manuel de man in het Engels herhaaldelijk roepen: 'Wat heb je gedaan?' Hij wist het niet. Hij had de vrouw niet gezien. Manuel stond nog steeds perplex naar het schouwspel te kijken, toen een tweede man naast de vrouw knielde. Hij was gekleed in een soort tropenkostuum; een bruine, korte broek met daarover een shirt in dezelfde kleur. Hij zette zijn hoed af en legde die naast zich neer op het wegdek. De mannen praatten in het Engels met elkaar, maar Manuel kon niet horen wat ze zeiden. Het was alsof hij oordoppen droeg, waardoor het geluid vervormd werd. Seconden leken uren, toen er steeds meer omstanders stopten en om het schouwspel gingen staan.

'Ik heb haar niet gezien,' stamelde de oude man onophoudelijk, nog steeds niet in staat zich te bewegen.

Twee verplegers, waar kwamen die ineens vandaan?, renden met een brancard naar het slachtoffer. De twee mannen maakten plaats, zodat de verplegers de vrouw op de brancard konden tillen

21-12-2012

HET MANUSCRIPT

21-12-2012; een beladen datum, die de filmindustrie heeft geïnspireerd tot het maken van de ene na de andere rampenfilm. Nu echter steeds duidelijker wordt, dat het einde van de Maya-kalender niet leidt tot het einde van de wereld, maar tot het begin van een nieuw tijdperk, ontbreekt een leidraad, een Bijbel, een Koran... kortom een standaardwerk waarin wordt weergegeven hoe dat nieuwe tijdperk ingevuld moet worden. Hoe voorkomen we armoede? Hoe gaan we om met energie en meer van dat soort vraagstukken.

In dit boek krijgen drie vrouwen, onafhankelijk van elkaar, de opdracht het Manuscript van de nieuwe tijd te schrijven. Gestuurd door gebeurtenissen, die delen van hun onderbewustzijn actief maken, krijgen zij boodschappen van Maya-geesten in de vorm van maskers en wordt hen verteld, wat ze moeten doen. Het drietal ontmoet elkaar in een hotel in Mérida, Mexico, vlakbij de grootste en bekendste Mayatempel, waar zij gedrieën gaan schrijven aan het manuscript. Echter, er zijn kapers op de kust, want wie het Manuscript in handen heeft, kan min of meer de lijnen uitzetten voor de nieuwe tijd (denk aan de eerste Bijbel) en zo krijgt het Manuscript een dodelijke lading. Begeleid door een man, die nu eens niet een superheld is, maar meer een 'facilitator', moet het viertal meerdere malen vluchten en komen ze van de ene hachelijke situatie in de andere.

**Wilt u de gedrukte versie van
dit boek bestellen?**

Ga dan naar www.jouwboek.nl/webshop